

TVŮJ SLASTNÝ POLIBEK

TERESA
MEDEIROS

TVŮJ SLASTNÝ
POLIBEK

2013

Copyright © 2012 by Teresa Medeiros
Translation © 2012 by Jana Vlčková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE PLEASURE OF YOUR KISS,
vydaného nakladatelstvím Pocket Star Books, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2013

ISBN 978-80-7303-875-5

VĚNOVÁNÍ

Pro Doris Medeirosovou. Jsem moc ráda, že mi Vás Bůh poslal do života spolu s Vaším úžasným synem.

Vždy jste pro mě byla víc než pouhou tchyní. Především jste moje přítelkyně.

Pro drahého Michaela, jehož polibky pro mě stále budou nade vše.

PODĚKOVÁNÍ

Mé srdečné díky patří Lauren McKennaové, Louise Burkeové a Andree Cirilloové za to, že mi daly křídla a pobízely mě k tvůrčímu rozletu. Jsem vděčná celému báječnému týmu v Pocket. Jste zkrátka nejlepší!

Děkuji všem milým baristům v kavárně Starbucks, kam chodím. Když řeknu: Co bych si bez vás počala, myslím to vážně! Zvláštní poděkování patří Ashly Wickhamové, která mi vždy naservíruje kávu spolu s úsměvem a neopomene se zeptat, kdy se objeví na obálce mé příští knihy.

1834

„Ach, Clarindo! Už jsi viděla poslední číslo *Všudybyla*? Koupila jsem si je v přístavu, než jsme odpluli. Je v něm úžasný článek o kapitánu Ashtonu Burkeovi!“

Clarinda Cardewová bezděčně zatnula prsty do kožených desek knihy, kterou právě četla. Navzdory teplému větríku, vanoucímu od moře, její obličej ztuhl a proměnil se v bezvadně naučenou masku, svědčící o naprostém nezájmu. Nasadila si ji pokaždé, když padlo *tohle jméno*. Ani nepotřebovala zrcadlo, aby zjistila, jak je účinná. V průběhu dlouhých let svou faleš dovedla k dokonalosti.

„Skutečně?“ zamumlala, aniž zvedla oči od stránky.

Bohužel Poppy byla natolik zahloubaná do novin, že nevezala nedostatek zájmu své společnice na vědomí. Prstem posunula drátěné obroučky brýlí, jež jí balancovaly na špičce nosu, a dychtivě se předklonila. „Píšou tu, že plynně ovládá patnáct jazyků, včetně francouzštiny, italštiny, latiny, arabštiny a sanskrtu, a v posledních deseti letech cestoval z jednoho konce zeměkoule na druhý.“

„Striktně vzato, zeměkoule žádný konec nemá, protože je kulatá,“ poznamenala suše Clarinda.

Poppy nevzrušeně pokračovala: „Poté, co ve východní Indii dovedl svůj regiment ke strhujícímu vítězství v barmské válce, byl králem povýšen do rytířského stavu. V boji muže proti muži si vedl udatně jako lev, a tak mu jeho vojáci přiřkli přezdívku Divoch.“

„Z čehož jde mnohem větší hrůza, než když se o něm hovoří jako o panu *Za všech okolností zdvořilém*.“ Clarinda cítila, jak se jí zmocňuje rozčilení. Prudce otočila stránku a slepě se zahleděla na slova, jež klidně mohla být napsána klínovým písmem či některým starobyklým jazykem.

„Povídá se, že v Indii vyrval z rukou banditů sličnou hinduistánskou princeznu, kterou unesli z jejího paláce. Když mu vděčný otec za odměnu nabídl ruku své dcery a horu zlata a šperků, Burke prohlásil, že se spokojí s jediným polibkem.“

„Starý pán zřejmě neodolatelně líbá,“ podotkla ironicky Clarinda a zvedla knihu, aby se za ni schovala.

Poppy odtrhla zrak od novin a podrážděně pohlédla na svou přítelkyni. „Od krále žádný polibek nechtěl, hlupáčku. Přece od princezny. Ale píšou tady, že romantická dobrodružství kapitána Burkeho se stala téměř stejnou legendou jako jeho hrdinské skutky. Stojí tu, že poté, co byl zproštěn vojenské služby, nechal se najmout Africkou asociací a stanul v čele výpravy mířící hluboko do vnitrozemí. Spolupráci s asociací ukončil před třemi roky. Z Afriky přivezl spoustu poznatků o tělesných zvycích primitivních kmenů. Dokonce i ti nejosvícenější z vědců byli šokováni otevřeností a detailním popisem publikovaných zjištění. Někteří dokonce naznačovali, že se kapitán zvrhlých rituálů osobně účastnil!“

Clarinda se ušklíbla. Rozrušená Poppy nepříjemně zvýšila hlas, až hrozilo, že jim oběma prasknou ušní bubínky. Představa bílého muže, jenž za zvuků bubnů a šlehání vysokých plamenů uléhá do náruče ebenové krásky, způsobila, že Clarindu rozbolela hlava. Dokonce ji napadlo, že hodí bulvární plátek přes palubu. A Poppy možná spolu s ním.

Za běžných okolností byla Penelope Montmorencyová, řečená Poppy, ta nejpříjemnější společnice. Shodly se na tom všechny spolužačky ze semináře slečny Bedélie Throckmortonové. Snad má příliš velkou slabost pro všemožné drby a čajové koláčky s ledovou polevou, a vyjadřuje se, jako by za každou větou následoval vykřičník, ale jinak je dobromyslná a loajální, a neskrývá v sobě ani špetku škodolibosti.

Poppy se většinou spokojila s předčítáním posvátných stránek *Studnice módy pro dámy*, avšak v porovnání s legendárními alotrii okouzujícího kapitána Burkeho módní výstřelky bledly. Kam se hrabou mašle, péra a vycpaní ptáčkové, balancující na krepkách klobouků, na štavnaté milostné dobrodružství!

Jemné kolébání lodi už na Clarindu nepůsobilo uklidňujícím dojmem. Ačkoliv mořskou nemocí nikdy netrpěla, pojednou se jí udělalo mdlo. Doufala, že se jí uleví, když odloží knihu a zamíří na příď. Nebylo kam uniknout. Kam oko dohlédlo, obklopovalo je nekonečné moře a stejně nekonečná obloha. Není kam jít, není kam utéct.

„Od doby, kdy zpřetrhal pouta jak s Východoindickou společností, tak s Africkou asociací,“ předčítala dál její společnice, „se aura tajemství, která Burkeho obklopuje, jenom prohloubila. Někteří spekulují o tom, že pátrá po pokladech nevyčísitelné archeologické hodnoty, anebo slouží nějaké zahraniční vládě coby zvěd.“

Clarinda potlačila zívnutí. „Zvěd? Zřejmě nikterak schopný, když se o jeho poslání všeobecně ví.“

„Dokonce je zde jeho kreslená podobizna.“ Poppy vesele zalistovala novinami, našla kýženou stránku a pak obrázek zkoumala ze všech úhlů. Poté bez valného přesvědčení prohlásila: „Obávám se, že mu umělec lichotil. Tak dobře žádný muž nevypadá. Nemyslíš?“

Clarinda sevřela v prstech zábradlí lodi. Odolávala pokušení prudce se otočit a vyrvat noviny z Poppyiných rukou. Nepotřebuje neumělou skicu, aby si připomněla jiskrné oči barvy jantaru lemované černými řasami, dábelský dolíček na mužné líci a nádherně vykrojené rty, připravené se šibalsky pousmát a pak dívce ukradnout polibek. Anebo bezbranné srdce. Tyto přednosti by snad dokázal pravdivě vystihnout Michelangelo či Raphael, ale rozhodně se nedají zachytit několika ledabylými tahy pera.

„V Anglii sice spoustu let nežije, ale tys přece vyrůstala na sousedním panství,“ prohodila zčistajasna Poppy. „Neříkej, žeš ho nikdy nezahlédla.“

„Neviděla jsem ho dlouhé roky a tehdy byl sotva opeřený mladík. Moje vzpomínky jsou proto poněkud mlhavé,“ lhala Cla-

rinda. „Ale pokud se nepletu, měl dlouhý zahnutý frňák, hubené nohy do O a přední zuby mu trčely jako bobrovi.“ Opožděně si uvědomila, že právě popsala tanečního mistra ze školy slečny Throckmortonové. Kromě toho měl ubohý pan Tudbury tendenci zasypat své žákyně sprškou drobných slin pokaždé, když jim nařizoval, aby udělaly piruetu nebo předvedly *battlement glissé*.

Poppy si zamyšleně povzdechla. „Zajímalo by mě, kam kapitán zmizel tentokrát. Co myslíš, vydal se zachránit další princeznu?“

Kamarádčino snění v ní probudilo touhu, již považovala za zradu. Prudce se otočila. „Přestaň, Poppy! Přece tu nebudeme básnit o nějakém muži jako dvě naivní dívenky. Nechápu, co tě přitahuje na lačném dobrodruhovi, který si vydělává na živobytí vykrádáním hrobek, nebo na vojákovvi, jenž slouží tomu, kdo dá nejvyšší nabídku. Tisk ho může vynášet do oblak, ale to neznamenaá, že je skutečný hrdina.“ Výbuch dlouho doutnající zlosti završila ledovým odfrknutím. „Většina mužů, kteří si schválně pěstují pověst hrdiny, nestojí za pozornost. Roztrubují o sobě smyšlené historky na všechny strany, aby zamaskovali svou vlastní... *nedostatečnost*.“

„Nedostatečnost?“ Poppy vytřeštila nevinně modré oči zvětšené čočkami brýlí. „Snad tím nemyslíš...“ Provinile přitiskla buclatou ručku na ústa a rozpačitě se zachichotala. Naondulované rusé kadeře kolem hlavy se rozkývaly jako uši kokršpaněla. „Pozor na jazyk, Clarindo! Na prostopášnosti bys měla zapomenout. Koneckonců se za necelých čtrnáct dní staneš manželkou hraběte!“

Poppyino pokárání Clarindě připomnělo, co – a kdo – na ni čeká v cíli cesty přes severní Atlantik. Přítelkyně zcela zbytečně naznačovala, že se stala terčem závidi všech mladých debutantek a jejich ctižádostivých matinek, jejichž naděje se zhroutily poté, co bylo oznámeno Clarindino zasnoubení. V celkem pokročilém věku, tedy v šestadvaceti letech, se jí nějakým zázrakem podařilo ulovit nejžádanějšího starého mládence v Anglii.

Její snoubenec je úžasný muž – pohledný, laskavý, inteligentní a šlechtic podle jména i charakteru. Ztělesňuje vše, co může žena chtít.

Což nevysvětluje tupou bolest v Clarindině srdci, s níž se obrací k moři, aby unikla Poppyinu provokativnímu pohledu. Anebo zoufalou touhu strhnout si z hlavy klobouk, vytáhnout z vlasů hřebínky zdobené perletí a dovolit větru, aby si pohrál s dlouhými kadeřemi barvy pšenice.

Slunce se třpytilo na hřebenech vln a pronikavý jas bodal do očí. „Až se stanu hraběnkou,“ prohlásila s nuceným veselím v hlase, „už nikdy si nebudu muset dávat pozor na jazyk. Slova budou vážit ti druzí.“

„Počínaje mnou, předpokládám,“ podotkla Poppy, odložila bulvární plátek stranou a přistoupila ke své přítelkyni. „Domnívala jsem se, že budeš z dobrodružství kapitána Burkeho celá pryč. Zejména když se stane tvým...“

„Mohly bychom se bavit o něčem jiném, prosím?“ přerušila ji dřív, než Poppy stačila dokončit větu. „Například o tom, jak se v Barmě staneš středem zájmu a obdivu celého regimentu.“

„Opravdu si to myslíš?“ Poppy se potěšeně zapýřila. „Vojáci se mi moc líbí! Podle mého názoru i ten nejobyčejnější mužský vypadá v uniformě jako princ a hrdina!“

„Počkej a uvidíš. Sympatičtí mladí důstojníci se budou kvůli tobě prát a jeden druhého vyzývat na souboj, jen aby se jim dostalo té cti stát ve frontě na zápis do tvého tanečního pořádku.“ Clarinda udělá vše pro to, aby se tento slib stal skutkem, i kdyby její snoubenec musel dát svým podřízeným dvoření rozkazem a pohrozit jim vojenským soudem, popřípadě popravou.

„Ale co když se rozkřikne, že...“ Poppy se nervózně ohlédla přes rameno a ztišila hlas, jako by se za přepážkou postavenou z přivázaných sudů mohla skrývat nějaká stará drbna. „Co když se některá z důstojnických paniček doslechla o mé *indiskrétnosti*?“

Život bývá plný nečekaných a překvapivých událostí. A tak se ostýchavá a mírná Poppy ironií osudu nevědomky zapletla do největšího skandálu sezony, takového, kvůli němuž lidé údivem otvírali ústa. Jedovaté jazyky o něm klevetily od Londýna po Surrey. Postiženou dívku tím bohužel připravily o poslední naději na sňatek a odsoudily ji k údělu staré panny.

I Clarinda zpočátku oněměla úžasem, když se doslechla, že Poppy byla přistižena v děsivě kompromitující pozici s jistým

mladým gentlemanem z Berwickshiru. Odmítala téhle za vlasy přitažené historce uvěřit, dokud se nedozvěděla, že incidentu bylo přítomno více než dvanáct svědků. Nesnesla pomýšlení, že bude kamarádka zavržena kvůli hříchu, jehož se nedopustila, a tak si okamžitě sbalila cestovní brašnu a vyrazila jí na pomoc. Ostatně jako mnohokrát předtím ve škole, když se bohatší a hezčí dívky přítelkyni posmívaly kvůli špatně padnoucím živůtkům a silným brýlím, a místo Poppy na ni volaly Pony, protože jim připomínala břichaté koníky s krátkýma nohama.

Poppy, jediná dcera chudého venkovského šlechtice, byla Clarindě za ochranu nesmírně vděčná. Clarinda naopak oceňovala její neochvějné přátelství. Clarindin otec si přál poskytnout dceři prvotřídní vzdělání, ale první, co se Clarinda v semináři slečny Throckmortonové naučila, bylo, že úctu těch, kteří se od narození považují za privilegované, si za peníze nekoupí. Jakmile se urozené „dámy“ dozvěděly, že Clarindin otec je „pouze“ bohatý obchodník, zvedly své aristokratické nosánky a otevřeně se vysmívaly jejímu původu. Tedy spíše tomu, že vlastně žádný nemá. Napodobila jejich příklad a předstírala, že se jí jejich zlomyslnost nikterak nedotýká, čímž si posléze vydobyla respekt. Postupem času se stala jednou z nejoblíbenějších dívek ve škole.

Avšak nikdy nezapomněla, že její první a nejvěrnější přítelkyní byla Poppy, která, stejně jako ona, zpočátku mezi ostatní nezapadala.

Clarinda věřila, že v Barmě pobývá dost osamělých důstojníků, kteří dychtí po ženské společnosti. Dobře vychovaných žen tam bude jako šafránu a staré hříchy a společenské přešlapy budou spíše odpuštěny a zapomenuty, než aby si v nich někdo škodolibě liboval.

Obě svým způsobem z Anglie utíkaly před svými vzpomínkami, dobrými i špatnými.

„Důstojník – anebo gentleman –, který nad takovou ubohou pomluvou nemávne rukou, nestojí ani za to, aby slečně Penelope Montmorencyové vyčistil boty,“ ujistila svou kamarádku. „Natož aby se stal jejím manželem.“

Poppy se znovu usmála a ve tvářích se jí udělaly dolíčky. „Kéž by se mi podařilo najít muže alespoň z poloviny tak vášnivého

a oddaného, jako je ten tvůj. Připadá mi nesmírně romantické, že pro svou nevěstu poslal loď, jež ji přepraví přes půl světa, aby se mohla stát jeho chotí.“

Vášeň rozhodně není slovo, jež by Clarinda spojovala se svým snoubencem. Pravda, dlouho se jí dvořil, avšak jeho žádost o ruku sestávala z dlouhého výčtu všemožných důvodů, proč se k sobě náramně hodí. Jen na horoucí vyznání lásky se jaksi pozapomnělo. Nicméně stálost, hluboce zakořeněná v jeho povaze, Clarindu nakonec přesvědčila, že ji nikdy neopustí v honbě za nějakým pošetilým snem.

Vesele pokrčila rameny, byť žádnou radost necítila. „Hrabě je oddaný a praktický muž. Post, jež u společnosti zastává, vyžaduje velkou zodpovědnost. Těžko od něho mohu očekávat, že rezignuje na svoje povinnosti a vrátí se do Londýna kvůli něčemu tak malichernému, jako je svatba.“ Zavěsila se do Poppy a nastavila tvář větru. Považovala jej za příslib svobody, byť pouze zdánlivé. „Ani nevíš, jakou útěchu mi poskytuješ, když mi na téhle cestě děláš společnost. Navrhuji, abychom se přestaly zabývat minulostí či budoucností a plnými doušky si užívaly plavbu. Třeba je to naše poslední velké dobrodružství, než se usadíme a stanou se z nás nudné, zato ctihodné matrony.“

Vzápětí se ukázalo, jak hluboce se mýlila. Navzdory jasné modré obloze se ozvalo zaburácení hromu. Dívky nechápavě zvedly zrak k nebi bez mráčku, když vtom cosi dopadlo před před lodí, slaná voda vyšplouchla do výšky a celé je zmáčela.

„Co to k čertu...?“ zamumlala Clarinda, již se dosud nepodařilo zbavit nevítaného zlozvyku a občas si s gustem šťavnatě zanádalala. Což se k vdané paní vůbec nebude hodit.

Než si stačila otřít oči, zazněla za nimi další ohlušující rána. Otočily se právě včas, aby spatřily, jak se hlavní stěžeň rítí do vln jako podřatý strom. Silné dřevo roztříštila koule z kanonu. Clarinda si vzdáleně uvědomovala, jak se do jemné kůže jejího předloktí zarávají kamarádčiny nehty, ale jediné, co mohla, bylo bezmocně sledovat nadouvající se plachtu, jež se líně snášela na palubu, aby ji pohřbila pod bílým plátnem.

Musely se přidržet zábradlí, neboť loď se prudce zhoupala na levý bok, jak ji vychýlil zlomený stožár. Zaslechly hrubé výkřiky,

podmalované bolestným nářkem raněného člověka. Na palubu se ze všech stran sbíhali námořníci. Někteří nesli vědra s vodou, jiní padli na kolena a holýma rukama hasili doutnající plachtu.

Nakloněná loď, účinně vyřazená z provozu jedinou dobře mířenou střelou, se točila v kruhu. Z jejího mátožného pohybu se zvedal žaludek. Ze zadní části přiběhl mladý důstojník. „Dámy, prosím, musíte okamžitě sejít do podpalubí. Zaútočili na nás!“

„Zaútočili?“ opakovala nechápavě Clarinda. Pokud věděla, nezůstal nikdo, kdo by je mohl napadnout. Po definitivní porážce Napoleonova námořnictva neměla Anglie s kým válčit. Většinu nepřátel si podmanila buď zbraněmi, anebo rozličnými mírovými dohodami. Po více než dvě desetiletí se nikdo neodvážil zpochybňovat anglickou nadvládu nad moři.

Námořník se před nimi zastavil a smekl dvourohý klobouk. Ani v těžkých časech nezapomínal na dobré vychování. „Obávám se, že jsou to piráti, slečno.“ Ohryzek mu nervózně poskakoval, jak zápolil se strachem. „Korzáři.“

Poppy zalapala po dechu. Tohle slovo stačilo jenom zašepat a probouzelo děs i v těch nejstatečnějších srdcích. Rodiče jím strašili nezvedené děti. Hrozili jim, že pokud budou zapomínat na večerní modlitbu anebo nesnědí nenáviděnou kaši do poslední lžice, uprostřed noci si pro ně přijdou piráti a odnesou je z postýlek.

Korzáři se stali postrachem Středozevního moře. Přepadli každou loď, na kterou narazili, a připravili ji o náklad. Avšak nejcennější kořistí se stávaly mladé ženy, jež posléze nabízeli na trzích s otroky v severní Africe a Arábii.

Tedy když měly jejich oběti hodně velké štěstí.

„Já tomu nerozumím.“ Clarinda zatnula zuby, které jí zčistajasna začaly jektat. „Domnívala jsem se, že Francouzi s korzáry zatočili poté, co se zmocnili Alžírsko.“

„Tehdy se jim většina z nich podrobila. Avšak zůstala hrstka skalních odpůrců, kteří se odmítli vzdát. Jsou zoufalí a nevýslovně krutí.“ Důstojník se odvážil rozhlédnout kolem sebe. Chaos na palubě vzrůstal. „Prosím, slečno. Nemáme moc času dostat vás do bezpečí.“ Hlas mu přeskakoval. Na vině nebylo pouze

námořníkovy mládí, ale i sílící panika. „Jestli proniknou na naši palubu...“

Ani nemusel větu dokončit. A Clarinda neměla to srdce podotknout, že pokud se korzáři dostanou na palubu, ona ani Poppy se před nimi nikam neschovají. Totéž platí pro ostatní ženy, včetně kapitánovy manželky a komorných. Všechny skončí ve spárech krutých mořských lupičů.

Kuráž ji začala opouštět. Sevřela v prstech kamarádku rozdechvelou ruku a přiměla se k povzbudivému úsměvu. „Pojď, má drahá. Zdá se, že nás čeká větší dobrodružství, než jsme doufaly.“

Důstojník vytáhl pistoli a naznačil dívkám, aby ho následovaly. Cupitaly za ním ruku v ruce jako dvě vystrašené holčičky. V polovině úzké spojovací chodby, jež je odvede do pochybného bezpečí podpalubí, se Clarinda znenadání zastavila.

Omluvně pohlédla na Poppy, vyšklubla se jí a pádila zpátky.

„Clarindo!“ zhrozilo se děvče. „Co to provádíš?“

„Dokazuji, že jsem sentimentální hlupačka,“ zamumlala přítelkyně.

Bulvární plátek se stále povaloval vedle židle, kam jej Poppy ledabyly odhodila. Clarinda vyšklubla stránku s podobiznou kapitána Burkeho. Vtom zazněla střelba z pistole, následovaná řinčením mečů.

Otočila se na patě a pospíchala za zkoprnělou Poppy. Popadla ji za ruku a společně pelášily do podpalubí. Clarinda nechtěla, aby za její pošetilost platil někdo jiný. Důstojník zrovna zvedl padací dvířka a divoce na dívky mával, aby sebou hodily. Téměř doběhly až k němu, když vtom se jeho výraz změnil. Náhle se tvářil užasle.

Otevřel ústa a nechápavě se podíval na Clarindu, jako by někdo zažertoval na jeho účet a on vtipu zcela neporozuměl.

Poté pomalu sklopil zrak ke své hrudi.

Právě v té chvíli si Clarinda všimla, že z ní trčí stříbrná špička meče.

Poppy zaječela. Z jejího křiku stydla krev v žilách. Námořník se předklonil a Clarinda se instinktivně vrhla vpřed, aby zabrzдила jeho pád. Avšak sotva k němu vztáhla paže, z důstojníkových

zad se vynořila zahnutá čepel a mávla jejím směrem. Zabitý muž se zhroutil a dívky stanuly tváří v tvář hordě chlapů ozbrojených pistolemi a šavlemi. Turbany a volné hábity, jež se třepotaly ve větru, měli potřísněné krví, která jim očividně nepatřila.

Clarindě se zrychlil dech, začala před nimi vyděšeně couvat a ohromenou Poppy táhla s sebou. Naposledy pohlédla na nebohého námořníka. Z úst mu vytékal pramínek krve, oči se zamžily. Už mu nebylo pomoci. V okamžiku smrti vypadal ještě mladší než za života. Clarindě nebylo k její veliké lítosti dovoleno položit si jeho hlavu do klína, když umíral. Marně se pokoušel je chránit. Sám nepřežil.

Postavila se před Poppy a sáhla pro jedinou zbraň, kterou měla po ruce, a namířila hrot perleťové jehlice z klobouku na blížící se muže. „Držte se od nás dál, vy zavrženíhodní loupežníci, nebo vás probodnu!“

Slovům možná nerozuměli, avšak vražedný lesk jejích očí hovořil za vše. Hromotluk, svírající zkrvavenou šavli, vzhlédl od zahnuté čepele své zbraně ke špičaté jehle v Clarindině křečovitě sevřené ruce.

Ušklíbl se a ve snědém obličejí zasvítily bílé zuby, korunované jedním ze zlata. Nato zaklonil hlavu a rozchechtal se. Ostatní se k němu pohotově přidali a náramně se bavili na Clarindin účet.

Vzápětí ji oslovil zvučným hlasem a překvapivě bezchybnou angličtinou. „Byla by škoda zapíchnout takhle statečnou osůbku. Na trhu za ni dostaneme slušnou sumu.“ Prohlédl si ji od hlavy až k patě a Clarinda si pod tíhou jeho pohledu připadala jako nahá. „Po světě chodí mnoho mužů, kteří by neváhali zaplatit královské výkupné, jen aby ji mohli zkrotit.“

V ten okamžik se zvedl vítr a sebral Clarindě klobouk z hlavy. Bujné kadeře se osvobodily z hřebínků a rozlily se jí po ramennou jako vodopád ze zlatého hedvábí.

Korzáři vydechli ohromením. Muž s obličejem vyžilé lasičky a mizerným chrupem dokonce natáhl ruku, aby se dotkl světlých loken. Čelist mu poklesla a oči se dychtivě zaleskly. Dříve než se stačil o dívku otřít špičkami umolousaných prstů, Clarinda mu

zapíchla jehlici hluboko do citlivého místa mezi palcem a ukazováčkem.

Poraněný pirát zavyl bolestí a napřáhl se, jako by chtěl kurážnou zlatovlásku udeřit. Hromotluk mu pohotově vrazil facku se stejnou lehkostí, jako by se ohnal po komárovi, a troufalec se rozplácl na prknech paluby.

„Drž svoje špinavé pazoury u těla,“ doporučil mu obr. „O poškozené zboží nestojím.“

Úsměv, s nímž se ke Clarindě otočil, dívku vyděsil víc než předchozí škleb. Jelikož přišla o svou ubohou zbraň, jala se před korzárem couvat. Poppy se jí stále držela jako klíště.

Přítelkyně vzlykla, což ještě znásobilo její vlastní zoufalství. „Kéž by tu byl kapitán Burke!“ zasténala Poppy. „Dokázal by nás zachránit!“

Piráti se k nim zvolna blížili. Seřadili se do půlkruhu. Jejich obličeje se leskly potem z bitvy, tmavé oči jiskřily potěšením z boje a krveprolití. Znovu se zvedl vítr a tentokrát z Clarindiných ochromených prstů vyrval stránku papíru s podobiznou kapitána Burkeho. Vznesla se do vzduchu, přelétla zábradlí a skončila kdesi ve vlnách.

„Právě v tom je ta potíž se všemi hrdiny, Poppy,“ podotkla chmurně. „Když je nejvíc potřebuješ, žádný není v dohledu.“

Žádná ženská nestojí za to, aby se kvůli ní nechal zabít.

Tohoto kréda se držel a pomáhalo mu přežít po více než de-
vět let. Svižně uhýbal před smrtícími hroty nesčetných bajonetů,
když spolu se svým vojskem bojoval za slávu rodné země upro-
střed oslepujících monzunových dešťů v Barmě. Posilovalo jeho
kroky, když se pomocí mačety prosekával indickou džunglí, kde
se nepředstavitelně těžký a vlhký vzduch člověku přímo ovíjel
kolem hrudi jako obrovský had a hrozil, že ho připraví o dech.
Opakoval si je, když trávil nekonečné hodiny v sedle a hnal své-
ho koně štípajícím pískem pouště severní Afriky, pronásledován
naštvanými beduíny, které pohánělo odhodlání připravit ho
o starožitnosti nevyčísitelné hodnoty vyrvané z jejich lačných
spárů.

Žádná ženská nestojí za to, aby se kvůli ní nechal zabít.

Bohužel střelecká četa, jíž čelil, byla jiného mínění. Stejně jako
podrážděný manžel, který nařídil jeho popravu.

Pohlédl na hlavně dvanácti namířených mušket a přepadla
ho vzpomínka na vlasy barvy pŕlnoci, vonící po myrtě a jasmí-
nu, a zvoucí čokoládově hnědé oči orámované černou linkou, jež
zvýraznila jejich mandlový tvar. Nikdy nezapomene na rty barvy
skořice, které chutnají po medu a zralých granátových jablkách.

Třeba mají popravčí četa a podvedený manžel pravdu. Snad
se pro některé ženy *vyplatí* zemřít.

Ale pak se stalo něco zvláštního. Když mu převázali oči pás-
kou, která je ochránila před ostrým pouštním sluncem, nespatrił
exotická kukadla mandlového tvaru ani kyprá ústa. Místo nich

užřel duhovky odstínu jarního jetele a souměrné růžové rty, jež muže vábí, aby se k nim sklonil a okusil jejich hebkost.

Naposledy se nadechl, avšak místo svůdného aroma jasmínu a myrty ucítil vůni lilií, tak nevinnou a čistou jako kalichy sněhobílých květů. Právě na ni si dlouhé roky dobrovolného vyhnanství zakazoval myslet. Byla to vůně Anglie, domova a... jisté dámy.

Téměř deset let se svědomitě snažil, avšak zdálo se, že se celé roky obelhával. Stačilo, aby se ocítl v koncích, a pravda na něho zaútočila plnou silou.

Neubránil se posměšnému úšklebku a jeho kati si začali mezi sebou nervózně šeptat. Vyčkávali na rozkaz k palbě. Zřejmě ho předešla jeho pověst člověka, který vždy stihne hrobníkovi utéct z lopaty. Není to poprvé, kdy čelí smrti. Dokonce ani poprvé, kdy na něho míří popravčí četa.

Avšak vojáci netuší, že se nevysmívá jim, nýbrž sobě. Patrně je spravedlivé, že ho v posledních minutách života pronásleduje přízrak minulosti. Zakrátko bude on strašit *ji*. Ať ho vezme čert – což je docela možné vzhledem k tomu, jak znepokojivé množství příkázání v posledních čtrnácti dnech porušil –, jestli odejde na věčnost, aniž by svou osudovou lásku naposledy navštívil.

Téměř se viděl, jak v podobě ducha utkaného z měsíčních paprsků stane u jejího lože. Spočine pohledem na záplavě hebkých zlatých vlasů rozhozených na polštáři. Pokochá se jemným zvedáním panenských ňader zahalených cudnou noční košilí. Skloní se nad spící dívkou, aby z pootevřených rtů ukradl poslední polibek. Ráno se probudí plna touhy, avšak nebude si pamatovat nic než pouhý sen o muži, který ji kdysi miloval nejen svým tělem, ale i duší.

Ozval se strohý rozkaz, muškety zarachotily a vytrhly ho ze snění.

Zdálo se, že mu nikdo nenabídne poslední doutník ani příležitost usmířit se se Stvořitelem. Zemře tady, v Maroku, v cizí zemi, kde ho nikdo nebude oplakávat. Nikdo nebude truchlit nad jeho zkrvaveným tělem. Až zpráva o jeho hanebné smrti dorazí do Anglie, což se bezpochyby stane, rodiče budou určitě

zklamaní, zatímco bratr bude čelit skandálu se stoickým klidem a hrdě zdviženou bradou.

Ale co ona?

Bude v šoku? Vysloví pozůstalým upřímnou soustrast? Popláče si tiše do kapesníku, až nabude přesvědčení, že ji nikdo nevidí? Probudí se uprostřed noci, nešťastná z promarněných šancí? Bude litovat ztracených okamžiků a nocí, jež spolu nestrávili?

Pohrdavě si odfrkl. S největší pravděpodobností si s gusem zatančí na jeho hrobě, aniž by za něho prolila jedinou slzu.

Napřímil se a hrdě zvedl hlavu. Připravil se na to, co neodvolatelně přijde. V hloubi srdce vždycky věděl, že sejde z tohoto světa jako darebák, ne hrdina. Ale přinejmenším zemře s vědomím, že nikdo neuhodne, čím jméno jako poslední splynulo z jeho rtů.

Zaduněly bubny a odpočítávaly poslední vteřiny jeho života.

Stiskl víčka zakrytá šátkem. Navzdory tmě ji viděl. Laškovně se na něho smála a její zelené oči tančily.

Zadržel dech. Čekal na rozkaz, jenž ukončí jeho rozháraný život.

Místo toho k němu dolehly zvýšené hlasy a zvuky šarvátky, jako by na nádvoří, kde měl být zastřelen, vtrhla horda lidí.

Zarazil se. Mnohé hlasy si hrdelní arabštinou stěžovaly na přerušování poprav. Tomuhle jazyku moc dobře rozuměl, ale kromě něj zaslechl i jiný, který roky neslyšel. Kdepak, není možná. Copak by mohl na tomto bohem zapomenutém místě někdo hovořit královskou angličtinou? Vycítil, že dávno není středem pozornosti, a tak se soustředil na provazy, jimiž měl svázané ruce. Jak svár, šířící se kolem něho, narůstal, ohlásil se záblesk něčeho, čeho se dávno vzdal.

Naděje.

Stížnosti pronášené rychlou arabštinou utnula štavnatá kletba, vystřídaná angličtinou se silným přízvukem. Ashton poznal hlas dotčeného manžela. „Kdo jsi, že se odvažuješ vtrhnout se svými věrolomnými psy do mého domu a urážíš mě svým ostudným chováním?“

Provaz konečně povolil a pouta se svezla z Ashových zápěstí. Ve chvíli, kdy si chtěl strhnout šátek z očí, zaslechl hlas, jež

by poznal všude na světě. Byl stejně nesmlouvavý jako v dobách, kdy mu nařizoval odevzdat lodičky na hraní, nebo je utopil v koupací vaně.

Škubl páskou a zahleděl se do studených šedých očí, jež důvěrně znal jako ty svoje barvy jantaru.

Odměřená slova jeho zachránce působila v marockém vedru jako kusy ledu. „Jsem jeho bratr.“

„Lord Dravenwood vás nyní přijme.“

„Právě toho jsem se bál,“ zamumlal Ash a zvedl se z hromady pytlů s pískem, na které se rozvaloval, a následoval různolícího kaprála. Ash přemítal o tom, zda je mužovo upjaté chování výsledkem vojenského výcviku, anebo projevem nesouhlasu. Usoudil, že spíše to druhé.

Když vstoupil do prostorného stanu a unikl tím spalujícím paprskům slunce, málem se neubráníl obdivnému hvízdnutí. Bratrovi se musí nechat, že se o představu anglické domácnosti nenechal připravit ani uprostřed divoké marocké pouště, těsně před branami Marrákeše. Kdyby nebylo nadouvajících se plátěných stěn a šterku pod nohama, Ash by si myslel, že vstoupil do některého londýnského domu.

Pestrý turecký koberec přidal interiéru na barevnosti. I on nepochybně přicestoval z Anglie, svinutý v pevné roli, přestože jeho dvojče lze za pár šupů pořídit ve zdejším bazaru. Na stole zahaleném bílým ubrusem nechyběl porcelán, křišťál ani stříbro. Dokonce zde byl i servírovací stůl na čaj s patřičným nádobím – worcesterským s pozlacenými okraji –, aby se mohl jeho bratr spolu s ostatními vysokými důstojníky věnovat tomu nejcivilizovanějšímu z anglických obřadů – odpolednímu čaji.

Zpoza lakovaného paravánu umístěného opodál vykukovala kroucená noha řecké pohovky. Poblíž stála mahagonová police se svazky vázanými v kůži. V tomto okamžiku se Ash neubráníl hlasitému úsměšku. Určitě jsou srovnané podle abecedy. Už jako kluk dával bratr přednost silným knihám, jež detailně pojednávaly o vojenských bitvách, a rozvleklým traktátům řeckých filozofů, zatímco Ash obdivoval vzrušující hrdiny, kteří se zrodili ve fantazii Waltera Scotta či Daniela Defoea. Tedy když zrovna

nestudoval knihu plnou nemravných obrázků, již do domu propašoval jeden z otcových drzých komorníků.

Na západní stěně stanu visel na tenkém provázku obraz idylické venkovské krajiny, zasazený ve zlatém rámu. Ash užasle zamrkal, neboť rozpoznal romantický styl Johna Constablea. Nepochyboval o tom, že je to original.

Pobaveně zavrtěl hlavou. Zajímalo by ho, kolik bylo na přestěhování bratrovy svatyně zapotřebí povozů, koní a velbloudů. Sám byl pyšný na to, že cestuje nalehko. Občas mu nezbývalo než se dát na ústup tak rychle, že nezachránil víc než košili, kterou měl právě na sobě. A někdy ani tu ne.

Nicméně bratr odjakživa preferoval pohodlí domova. Pracovní povinnosti ho bohužel zavály na jedno z nejméně civilizovaných míst na zemi. Jakmile bude zvolen do čela Východoindické společnosti, což se nepochybně stane, neboť jeho politická hvězda je na vzestupu, bude moci uzavřít většinu svých obchodů, aniž by musel opustit útulný salon Dryen Hallu, rodinného panství v Surrey.

Bratr seděl za stolem z týkového dřeva a cosi pilně zapisoval do knihy v kožených deskách. Jediné, co mu chybělo k dokonalosti, byl úhledný rukopis. Hrot stříbrného pera dál klouzal po papíru, jako by Ash dávno nevstoupil. Max k němu nevzhlédl, ani když se postavil těsně před stůl.

V Ashovi se vzedmula vlna důvěrně známé nelibosti. Bratrova schopnost soustředit se výhradně na úkol, jímž se právě zabývá, se stala legendou. Avšak jemu připomněla dobu, kdy se nemusel Maxe prosit o každý ždibeček pozornosti.

Opřel se oběma dlaněmi o stůl. „Zdravím, Maxi.“

Pero se zarazilo uprostřed slova a zanechalo na papíře ošklivou kaňku. Tak tohle se mu líbit nebude, pomyslel si spokojeně Ash. Bratr vždy trval na dokonalosti, obzvlášť na té své.

Max zvolna zvedl hlavu a věnoval Ashovi mrazivý pohled. Kdyby dávno nevyrostli z krátkých kalhot, za podobných okolností by se poprali. „Dobře víš, že nemám tuhle zkratku v lásce.“

Byla to vyložená lež. To jejich otec nesnášel, když se oslovovali jinak než plnými křestními jmény. Tvrdil, že *Max* a *Ash* se hodí

leda tak pro pouliční prodavače a kominíky, ale rozhodně ne pro syny vévody. „Jak ti mám tedy říkat? Lorde Dravenwoode?“

„Oslovuj mě celým jménem – Maximilliane.“ Důrazně zaklapl desky a pero vrátil do kalamáře.

Neviděli se téměř deset let. Jiní bratři by si možná potřásli rukou, poplácali se po ramenou, nebo se dokonce objali. Avšak oni dva mlčeli a pátravě sledovali jeden druhého.

Navzdory odcizení Ashe zaskočila změna, jíž bratr prošel. Ačkoliv je dělilo pouhých osmnáct měsíců, vlasy staršího bratra na skráních prokvétaly stříbrem. Tíha zodpovědnosti vryla hluboké vrásky kolem jeho úst a o něco mělčí v koutcích očí. Z jejich pohledu Ash vyčetl, že ani ony nejsou spokojeny s tím, co vidí.

Zatímco čekal, až ho Max povolá, vykoupal se a převlékl do čistých šatů. Nejspíš patřily bratrovi, protože kromě něho nezahlédl v táboře nikoho tak urostlého a širokého v ramenou. Což by vysvětlovalo mírné znechucení, s nímž se do nich Ash strojil. Šatstva odloženého po bratrovi se jako kluk nanosil dost.

Oblečení si upravil tak, aby mu vyhovovalo. Naškrobený límec nechal bez povšimnutí a košili u krku rozepnutou stejně jako kabátec. S vestou se vůbec neobtěžoval. Lítostivě přejel rukou po čerstvě oholené bradě. Stýskalo se mu po krátkém plnovousu, na nějž si stačil zvyknout. Chránil jeho obličej před pískem hnaným větrem a díky němu snáze splynul s davem v situacích, kdy nenápadnost rozhodovala o jeho životě či smrti. Ještěže Max nestihl poslat pro lazebníka, aby mu zastříhl vlnité vlasy barvy karamelu, jež mu splývaly k ramenům.

„Posaď se,“ ucedil Max a ukázal bradou na skládací židli.

Sám se rozvaloval v koženém křesle, které nepochybně stálo tolik, kolik vážilo. Ash opatrně klesl na rozvrзанou stoličku vyrobenou ze dřeva a plátna. Doufal, že se pod jeho váhou nesloží a on se potupně nerozplácne na podlaze.

Natáhl před sebe dlouhé nohy a vylovil z kapsy tenké turecké cigáro, jež vymámil z přátelského mladého důstojníka, zatímco čekal na bratrovo pozvání.

Škrtl zápalkou o podrážku boty a přiložil plamínek ke špičce doutníku. Labužnický potáhl a vyfoukl ke stropu obláček voňavého kouře.

Neušel mu Maxův znechucený úšklebek. „Vždycky jsem měl za to, že brandy a doutníky si člověk nejlépe vychutná po obědě v salonu.“

Ash znovu spokojeně zadýmal. Málem propadl dětinskému pokušení fouknout bratrovi kouř přímo do obličeje. „Žádný salon tu nevidím a na oběd mě s největší pravděpodobností nikdo nepozve. Ačkoliv, kdybys mi nabídl brandy, určitě bych neodmítl.“

Max se postavil a beze slova dokráčel pro broušenou karafu trůnící na stole. Do široké sklenice nalil přesně na tři prsty jantarové tekutiny a podal ji Ashovi. Pak se vrátil do svého křesla.

Ash vypil drahou pálenku jediným mocným douškem a vychutnal si žár, jenž se mu rozlil po patře. Blaženě si povzdechl. „Právě sis získal moji nehynoucí vděčnost. Co se kořalky týče, tvůj vybraný vkus se nedá popřít.“

Max se opřel v křesle a káravě se na bratra podíval. „Domníval jsem se, že mi poděkuješ za něco mnohem podstatnějšího. Například za záchranu tvé... kůže.“

Odmlčel se přesně v bodě, kde by jejich otec vyslovil slůvko *bezpečné*. Navzdory černým vlasům byl Max odjakživa zlatý chlapec, vzorný syn, jenž se nikdy nedopustil žádné špatnosti. Zatímco Ash neudělal nikdy nic správně. Otec dával od prvopočátku jasně najevo, že jeho dědicem bude Max, zatímco Ash se stane náhradníkem. Což mladšího syna nijak nepotěšilo. Jakmile si Ash uvědomil, že nemá šanci se otci zavděčit, přestal se snažit.

Pokrčil rameny. „Právě jsem ti projevil svou nehynoucí vděčnost. Jinak ti nemám co nabídnout, snad kromě svých šatů. Nicméně chovám vážné podezření, že i ty patří tobě.“

Max znechuceně zavrtěl hlavou. „Asi by mě nemělo překvapovat, že za tvými posledními problémy stojí žena.“

„Copak tak tomu není vždycky?“ Přehodil si nohu přes nohu a líně se na bratra usmál.

„Mohl bys mi laskavě vysvětlit, jak tě napadlo svádět manželku mocného a nesmírně prchlivého potentáta v zemi, kde se i sebemenší zdánlivá urážka trestá setnutím hlavy? Zejména patří-li k tělu Angličana.“